

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 426/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. B., K., zastúpenej advokátkou JUDr. L. B., B., pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 39/2013 z 28. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2013 doručená sťažnosť Ing. L. B. ., K. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 39/2013 z 28. februára 2013.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *«Žalobou vedenou na Okresnom súde Komárno pod sp. zn.: 15 C 257/2012, podanou podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 80 písm. b/ O. s. p., domáha sa sťažovateľka ochrany osobnosti, poskytnutia primeraného zadosťučinenia, poskytnutia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a nariadenia predbežného opatrenia, v rámci ktorého by bol žalovaný povinný zložiť do úschovy súdu podľa ustanovenia § 352 ods. 1 O. s. p. sumu 150 000,-€, na zaistenie uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, na dobu do právoplatného rozhodnutia o žalobe na ochranu osobnosti. ...*

Okresný súd Komárno, uznesením sp. zn.: 15 C 257/2012-256... zo dňa 16. 11. 2012... o návrhu o nariadenie predbežného opatrenia ku konaniu o žalobe o ochranu osobnosti podanej podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 80, písm. b/ O. s. p., rozhodol tak, že návrh o nariadenie predbežného opatrenia zamietol...

Krajský súd Nitra, uznesením sp. zn.: 9 Co/39/2013-272... zo dňa 28. 02. 2013, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Komárno rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil...

Záver a postup súdu v konaní o návrhu sťažovateľky o ochranu osobnosti, o nariadenie predbežného opatrenia, zhrnuté v uznesení Okresného súdu Komárno, sp. zn.: 15 C/257/2012-256, zo dňa 16. 11. 2012, a v uznesení Krajského súdu Nitra sp. zn.: 9 Co/39/2013-272... zo dňa 28. 02. 2013, sú čo do skutkových zistení a právneho posúdenia veci nesprávne, neodôvodnené, z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, porušujúce základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorých súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ, tým, že:

1. *V rozpore s ustanovením § 61 ods. 2 Spravovacieho a kancelárskeho poriadku pre okresné súdy, krajské súdy na uznesení prvostupňového súdu nie je na konci uznesenia*

po ľavej strane v pripojenej doložke „Za správnosť vyhotovenia“, meno a priezvisko asistenta, ktorý doložku podpísal.

2. Nie je zrejmé, či súd zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia aj z dôvodov, že

a/ zvažil, že by v dôsledku predbežného opatrenia vznikla neprimeraná ujma niektorému z účastníkov,

b/ nie sú osvedčené základné skutočnosti umožňujúce urobiť záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť právna ochrana, a pravdepodobnosti záveru, že v konaní vo veci nie je nárok očividne vylúčený,

c/ a nie je ani zrejmé, akým postupom k uvedeným záverom súd dospel.

3. Z návrhu vo veci samej, aj pre konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, z listinných dôkazov k návrhu pripojených, jednoznačne vyplýva kontinuita návrhu vo veci samej a návrhu na vydanie predbežného opatrenia, osvedčenie nároku a potreby nariadenia predbežného opatrenia, a splnenie zákonných podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia.

4. Podľa platnej judikatúry v konaní o nariadenie predbežného opatrenia:

a/ nie je nevyhnutné vykonať dôkazy, ako vo veci samej, na nariadenie je postačujúce, ak účastník osvedčil nárok a potrebu nevyhnutnej predbežnej ochrany práv,

b/ účastník občianskoprávneho konania musí byť pripravený na to, že pomery účastníkov konania sa môžu dočasne upraviť predbežným opatrením,

c/ účastník konania je oprávnený navrhnúť, domáhať sa zrušenia predbežného opatrenia, ak podľa jeho názoru pominuli alebo vôbec neexistovali dôvody jeho nariadenia,

d/ rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

3. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd Nitra právoplatným uznesením sp. zn.: 9 Co/39/2013-272, zo dňa 28. 02. 2013, proti ktorému nie je možný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorých súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ, v spojení s nesprávnymi, neodôvodnenými skutkovými zisteniami a právnymi závermi, ktoré sú z ústavného hľadiska neakceptovateľné.

2. Uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn.: 9 Co/39/2013-272, zo dňa 28. 02. 2013, zrušuje, a vec vracia Krajskému súdu Nitra za účelom opätovného prerokovania a rozhodnutia s tým, že v ďalšom postupe je súd viazaný právnymi názormi Ústavného súdu SR.

3. Krajský súd Nitra je povinný zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške podľa vyčíslenia, na účet advokátky JUDr. L. B., do 15. dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

7. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

12. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 39/2013 z 28. februára 2013, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 257/2012 zo 16. novembra 2012 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia. Sťažovateľka namieta, že všeobecné súdy jej návrh na

vydanie predbežného opatrenia nesprávne právne posúdili, tvrdí, že napadnuté uznesenie je neodôvodnené, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Sťažovateľka namieta formálne chyby pri vyhotovení uznesenia okresného súdu a tiež tvrdí, že krajský súd nedal odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam, vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Z uznesenia prvostupňového okresného súdu sp. zn. 15 C 257/2012 zo 16. novembra 2012 vyplýva, že okresný súd odôvodnil zamietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia takto: „V predmetnej veci súd dospel k záveru, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu obavy ohrozenia výkonu budúceho súdneho rozhodnutia je nedôvodný. Navrhovateľka sa svojim návrhom v konaní vo veci samej domáhala ospravedlnenia od odporcu, zverejnenia tohto ospravedlnenia v denníkoch SME, HOSPODÁRSKE NOVINY, ÚJ SZÓ a na všetkých pracoviskách odporcu ako aj zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 150 000,-€ a náhrady trov konania. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia odôvodňovala konaním štatutárnych zástupcov odporcu od októbra 2010, ktorých výsledkom bolo jej odvolanie z funkcie riaditeľky i konateľky odporcu, pričom žiadala, aby súd predbežným opatrením uložil odporcovi zložiť do úschovy súdu peňažnú sumu vo výške 150 000,-€ za účelom zabezpečenia výkonu rozhodnutia v prípade jej úspechu v konaní. Predpokladom pre nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu obavy ohrozenia výkonu budúceho súdneho rozhodnutia je osvedčenie obavy, že bez predbežného opatrenia by bol prípadný budúci výkon rozhodnutia ohrozený, pričom nebezpečenstvo zmarenia výkonu rozhodnutia musí byť reálne a musí bezprostredne hroziť. Použitie inštitútu predbežného opatrenia je namieste vtedy, ak sa vyžaduje okamžitý zásah súdu, nakoľko bez dočasnej úpravy právnych pomerov by bolo právo účastníka ohrozené. Keďže v danom prípade navrhovateľka v podanom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia neuviedla žiadne skutočnosti (a tieto ani nepreukázala), že by zo strany odporcu dochádzalo ku konaniu, ktorým znižuje svoj majetok alebo sa tohto inak zbavuje, resp. že takéto jeho konanie bezprostredne hrozí, súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia pre jeho nedôvodnosť zamietol. Navrhovateľka síce v návrhu konštatovala možnosť manipulácie s príjmami odporcu, túto skutočnosť však žiadnymi konkrétnymi krokmi štatutárov odporcu

nepreukázala. Taktiež nijako nepreukázala svoje podozrenie z možnosti zrušenia odporcu po auguste 2014 (kedy by mala byť ukončená prevádzka poslednej stanice, čo však navrhovateľka nedoložila žiadnym listinným dôkazom), resp. že by mal zostať bez podnikateľských aktivít.“

14. Krajský súd na základe podaného odvolania sťažovateľky preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 15 C 257/2012 zo 16. novembra 2012 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia a uznesením sp. zn. 9 Co 39/2013 z 28. februára 2013 prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval: *«V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá... požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, ako aj zreteľne uviedol, prečo návrh navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Odôvodnenie odvolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany navrhovateľky, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť predbežné opatrenie nariadené. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú navrhovateľku neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 OSP; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek navrhovateľky. Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa odvolacieho súdu skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa.*

Ďalšiu výtku navrhovateľky o porušení ustanovenia § 158 ods. 1 a § 167 ods. 2 OSP, ktoré videla v tom, že napadnuté uznesenie nie je podpísané zákonným sudcom, odvolací súd tiež za dôvodnú nepovažuje. Je tomu tak preto, že predmetná zákonná podmienka sa

týka prvopisu, ktorý je založený v spise a účastníkom konania, prípadne ich zástupcom, sa doručuje rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 OSP), ktorého podpisovanie je upravené v § 61 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy.

Podľa § 61 ods. 2 Vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, v rovnopise rozhodnutia súdu sa na konci po pravej strane pripojí meno, priezvisko a funkcia toho, kto podľa odseku 1 podpísal prvopis, spravidla vyznačený použitím výpočtovej techniky; ak má akademický titul alebo vedeckú hodnosť, pripojí sa aj toto označenie. Na konci po ľavej strane sa pripojí doložka „Za správnosť vyhotovenia:“ spolu s menom a priezviskom asistenta spravidla vyznačená použitím výpočtovej techniky. Doložku podpíše vlastnoručne asistent, ktorý rovnopis vyhotovil.

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľka neopodstatnene namietala, že súd prvého stupňa zaťažil konanie vadou uvedenou v § 221 ods. 1 písm. f) OSP.

K samotnému záveru, týkajúcemu sa zamietnutia návrhu navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia po prejednaní veci na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza, že v danom konaní nebol zákonný dôvod na nariadenie predbežného opatrenia a to z dôvodu, že navrhovateľka neosvedčila reálnu obavu zo zmarenia, resp. sťaženia výkonu súdneho rozhodnutia vo veci samej (samozrejme v prípade úspechu žaloby vo veci samej), pretože chýbajú konkrétne prejavy odporcu, ktoré by túto obavu navrhovateľky potvrdzovali. Navrhovateľka v návrhu a ani v odvolaní neuviedla, že by odporca konal tak (robil právne alebo faktické úkony), že by v konečnom dôsledku mohlo dôjsť k zmareniu, resp. k sťaženiu výkonu súdneho rozhodnutia.

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľka zatiaľ nepreukázala potrebnosť dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania, pretože neosvedčila obavu z ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Predbežné opatrenie ako zabezpečovací inštitút občianskeho súdneho konania predpokladá ďalší procesný postup, preto v ustanovení § 145 OSP sa ustanovuje, že

o náhrade trov konania spojených s týmito procesnými úkonmi sa rozhoduje až v konaní vo veci samej.»

15. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

16. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

17. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise

Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Keďže predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľky rozhodnutím všeobecného súdu o podanom návrhu na vydanie predbežného opatrenia, je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. januára 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia; III. ÚS 339/2012, IV. ÚS 560/2012).

18. Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenie možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (I. ÚS 46/00, III. ÚS 339/2012).

19. V kontexte argumentácie sťažovateľky je potrebné osobitne poznamenať, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania

nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

20. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Co 39/2013 z 28. februára 2013 je z hľadiska skutkových zistení a právneho posúdenia nesprávne a vyznačuje sa nedostatočným odôvodnením, ústavný súd uvádza, že naopak, z napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa dôsledne a podrobne zaoberal odvolacími dôvodmi sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu. Z uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením prvostupňového súdu je zrejmé, ktoré skutočnosti považoval krajský súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Krajský súd s odvolaním sa na platnú a účinnú právnu úpravu relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku ústavne súladným spôsobom vyjadril svoj právny názor k jednotlivým námietkam sťažovateľky. Napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia, ktorým odvolaniu sťažovateľky nevyhovel. Prijaté právne závery so zreteľom na skutkový stav nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska za neospravedliteľné a neudržateľné. Krajský súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

21. Okolnosť, že sťažovateľka sa s výrokom napadnutého uznesenia krajského súdu nestotožňuje, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a listinou neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným

súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhoviecie všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, II. ÚS 157/09).

22. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že materiálne právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 39/2013 z 28. februára 2013 nemohlo byť porušené, a preto sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2013